

Artikel van de maand – Juli 2010

Twaalf zendingsthema's in Genesis (12)

Door Dr. Steef van 't Slot

We hebben nu het eind bereikt van de serie van twaalf zendingsthema's in Genesis. Nogmaals verschijnen de hoofdrolspelers: zes paar broeders. Sommigen volgden God, anderen niet. Die laatsten leden een groot verlies, hoewel ook hen redding aangeboden was.

Thema 12: De broederverhalen

In *Gen. 4* koos Abel ervoor Gods wegen en principes te volgen, maar Kaïn niet. Hij zondigde en verliet Gods tegenwoordigheid.¹ Keuzes, op aarde gemaakt, veranderen niet wanneer iemand sterft. Lewis beschreef dat principe heel levendig.² Aardse keuzes hebben eeuwige consequenties.

In *Gen. 9* lezen we over Chams zonde, maar niet over bekering, waarmee hij een vloek over zijn nakomelingen bracht. Een millennium later werden zeven van hem afstammende volken verdreven uit het land dat God aan Abraham beloofd had. Het lijkt misschien alsof alle afstammelingen van Cham voorbestemd waren tot verdoemenis, maar dat is niet zo. God is goed, altijd op zoek naar wie Hij redden kan. Sommigen werden gered: bedenk hoe Rachab zich bij Israël voegde. Ruth uit Moab werd gered door haar belijdenis. Beide vrouwen verschijnen in Jezus' geslachtsregister.³ Bekeerde heidenen waren gelijk aan geboren Israëlieten. Gods wetten beschermden vreemdelingen in Israël.

Gen. 13 & 19 gaat over Abraham en Lot, geloofsbroeders. Lots hebzucht werd zijn val. Hij verliet de man der belofte, Abraham, en de zegen. Hij verloor bijna alles: materiële bezittingen, zijn vrouw, zijn morele integriteit, en werd maar net gered. Lot kreeg een waarschuwing⁴: hij werd gevangen genomen door koningen die Sodom belegerden. Abraham ondernam een reddingsactie en bracht Lot terug naar diens domicilie. Als Lot Gods waarschuwing herkend had in dit 'voor-oordeel', zou hij Zijn woord hebben kunnen prediken aan zijn medeburgers, en als ze zich niet bekeerden, had hij kunnen vertrekken. Dan waren zijn verliezen niet zo groot geweest als toen de steden later verwoest werden. Dit principe geldt vandaag ook nog, persoonlijk en collectief. Mogen we Gods corrigerende hand in onze levens en landen herkennen en daarnaar handelen, opdat ons niets ergers overkome.⁵ De consequenties van Lots incest, die de geboorte van Moab en Ben-Ammi (voorouders van de Moabieten en Ammonieten) tot gevolg had, waren van grote betekenis. Beide volken tergden Israël herhaaldelijk in latere eeuwen. Het was wellicht niet gebeurd als Lot bij Abraham was gebleven. De keus van één man kan ernstige gevolgen hebben voor het wel of wee van de volken.⁶

¹ Gen. 4:16

² C.S. Lewis, 'De grote scheiding', 1946

³ Joz. 2; 6:17,22-25; Ruth 1:16,17; Matt. 1:5

⁴ Gen. 14

⁵ Vergelijk bijv. met Joh. 5:14

⁶ Gen. 19; Zie bijv. Num. 22-25; 1 Sam. 11; Ez. 22:30

Ismaël kon niet met z'n halfbroer Isaäk, de zoon der belofte, overweg (*Gen. 16 & 21*). Hun moeders evenmin. Hagar en haar zoon rebelleerden, waardoor ze weggestuurd moesten worden. Hadden ze zich onderworpen, dan hadden ze gedeeld in de zegen. Rebellie leidt tot scheiding. God keurde dit goed vanwege hun hartsgesteldheid jegens Sara en Isaäk. Zonder bekering kon er geen verzoening zijn. Tegenwoordig moeten we bidden voor de *bekering* van de Ismaëlieten (Moslim-Arabieren). De scheiding tussen Ismaël en Isaäk lijkt op die tussen Christus' volgelingen en zij die dat niet zijn.⁷ Zonder bekering tot Jezus is er geen redding voor hen. Vijandigheid tussen Moslims, Joden en Christenen op aarde kan niet voortduren in het hiernamaals. Ismaëlieten moeten zich conformeren aan Gods weg tot redding in Christus. Anders volharden ze in hun scheiding van God. Dat geldt ook voor Joden. Moslim noch Jood hoeft verloren te gaan. Redding wordt hen aangeboden. Maar wie reist er naar hen toe om dat te vertellen? We zien veel vijandelijkheden, waar Moslims zowel Christenen als Joden vervolgen. Alleen Jezus kan deze vijandelijke muren afbreken, en *stierf daarvoor!* Hij is de Ware Broeder Die Zijn leven gaf, zodat allen met God en elkaar verzoend kunnen worden. Alleen Jezus kan doen wat geen Palestijns-Joods vredesverdrag ooit kan bereiken.⁸

Jakob noch Ezau (*Gen. 25 & 27-33*) waren heiligen; beiden hadden redding nodig. Hun bestemming werd bepaald door keuze en gedrag, niet door Gods 'pre'-destinatie. *Ezau* verbeeldt een vleeselijk naamchristendom (de niet-wedergeborenen) omdat hij zijn eerst-geboorterecht verachtte. Hij weigerde de normen van zijn ouders over te nemen⁹ en trouwde Kanaänitische vrouwen. Hij staat voor een vorm van christendom dat zich noch aan Christus (uitgebeeld door Isaäk), noch aan Zijn Kerk (uitgebeeld door Rebekka) onderwerpt. Ezau-christendom maakt zijn eigen wetten, gaat zijn eigen weg, en conformeert zich niet aan de weg van redding. *Jakob* vertegenwoordigt een Christen-zijn dat aanvankelijk weinig verschilde van dat van zijn broer, maar op wie de belofte rustte en wiens geloof tenslotte volwassen werd na Gods werk in hem. De oudste moest de jongste dienen (zich onderwerpen). Als Ezau Gods woord gehoorzaamd had zou ook hij gezegend zijn, maar hij was onverschillig en dacht slechts aan zijn aardse leven.¹⁰ Hij weigerde zich te onderwerpen en scheiding kwam. Deze verhalen tonen dat natuurlijke geboorte geen geestelijke erfenis garandeert; belofte doet dat wel. Niemand kan geestelijk geboorterecht ontlenen aan natuurlijke afkomst, bijv. in een Christelijk gezin, kerk of cultuur. God heeft geen kleinkinderen. Kind van God wordt men alleen door wedergeboorte. Daarom beërfde de jongste de belofte en de oudste niet. Geestelijk gezien beërft alleen ons 'jongste leven', de nieuwe identiteit in Christus, het eeuwige leven. Ons oud(st)e leven behaagt God niet. Ezau-religie zal Gods Koninkrijk niet zien.¹¹

De scheiding tussen Jozef en zijn broers (*Gen. 37-47*) toont dat die ene de troon bereikte en het land redde, maar de anderen niet. Die laatsten moesten gered worden en regeerden nooit, hoewel ieder van hen voorvader van een stam werd die hun naam droeg.

In *Gen. 42-45* maakte Jozef zich aan zijn broers bekend. We herkennen Zacharia's woorden: de broers die huilen om hem die zij dachten gedood te hebben,¹² zoals op een dag de Joden zullen huilen over Jezus, als ze Hem bij Zijn wederkomst herkennen.

Jozef zei zijn broers hun jongste broer op te halen; anders zouden ze hem niet meer zien. Jezus zei ons hetzelfde: 'Eerst moet het evangelie gepredikt worden in de hele wereld en *dan* zal het einde

⁷ Gal. 4:21-31

⁸ Gen. 25:18; Ef. 2:11-18

⁹ Gen. 26:34,35; 27:46; 28:6-8

¹⁰ Gen. 32:22-32; 25:23,27,32,34b; 27:40

¹¹ Joh. 1:12,13; 3:3,5-7; Rom. 8:8

¹² Gen. 45:3,4,14,15; Zach. 12:10b

komen'.¹³ Het einde komt niet (bij Zijn wederkomst) voordat alle families op aarde het evangelie gehoord hebben. Voor we de laatste broeder hebben binnengeleid zullen we Zijn gezicht niet zien.

¹³ Vergelijk Gen. 44:23 met Matt. 24:14 (mijn cursivering in de laatste tekst)